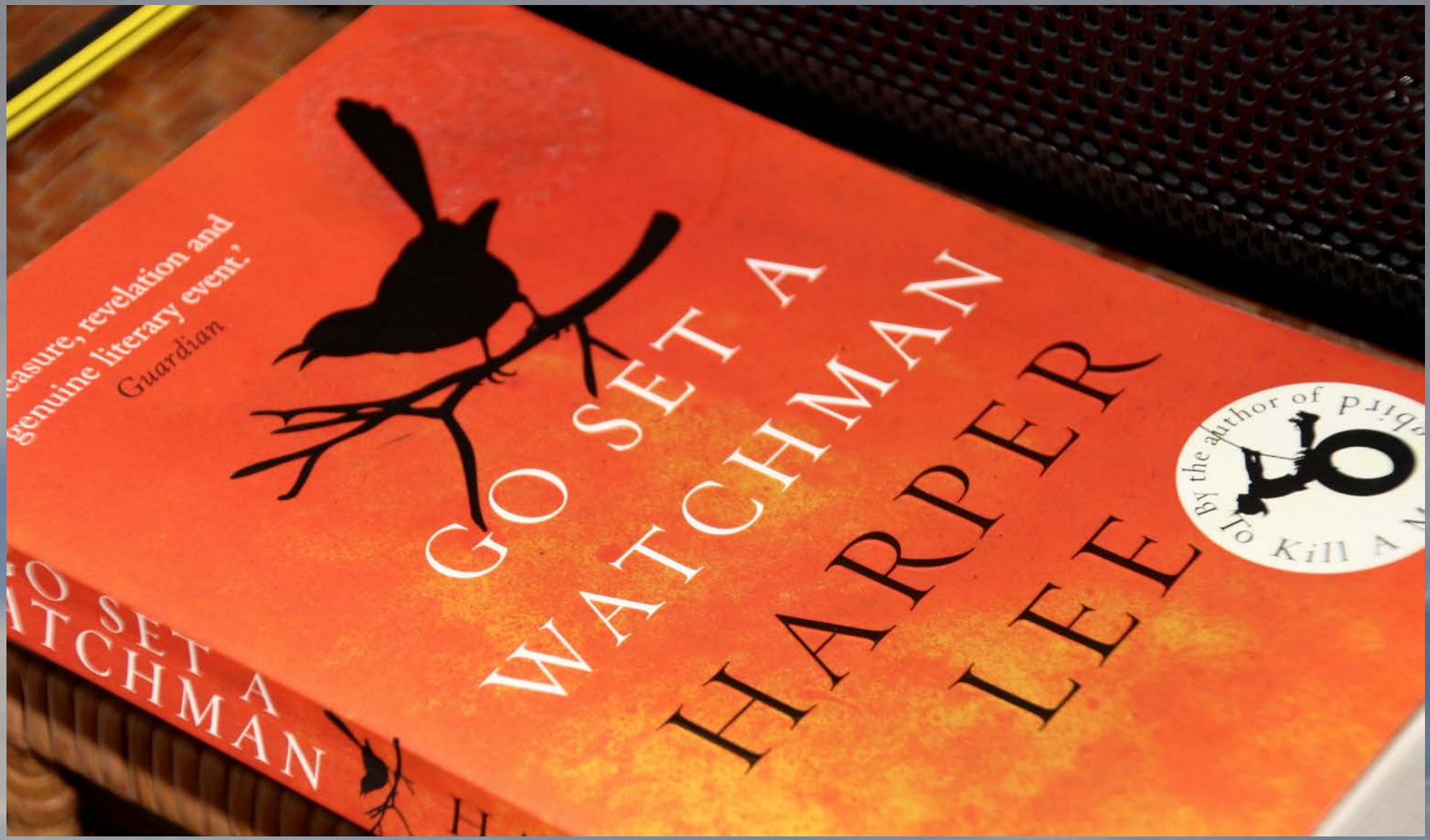

Reflex 9.årgang, nr. 35, september 2016 - www.57nord.dk

Reflex 35

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, prosa, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.
Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about books, poetry and short stories. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør:
Sean Ryan Bjerremand

Redaktionsmedlemmer:
Jan Nygaard og Kell Ivan T Thygesen.

Reflex udgives i PDF-format. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip.

Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2016 og - for værkernes og profilsamtalernes vedkommende - kunstnerne / forfatterne.

Kontakt: reflex@57nord.dk
http://57nord.dk/tidsskrift.php
ISSN: 1903-0738

Fotos:
Kell Ivan T Thygesen - forside, side 20 og side 32
Sean Ryan Bjerremand - side 6,8,10,12,16,29, 34,39,40,42,44,47 ,54,60, 64,64,71
Martin Bæk - side 7
Jesper Franck Larsen - side 38

Peter Albrechtslund - side 61
Luchessi Montecillo - side 25

Grafisk layout:
Sean Ryan Bjerremand og Jan Nygaard

Indhold

Digte

4: Maja Ravn
7: Martin Bæk
9: Connie Anette Nordholt
11: Helle Bengtsson
13: Søren Skogstad Nielsen
17: Kell Ivan T Thygesen ft MAWIM
23: J Nyd
24: Jørgen Wassilefsky
25: Luchessi Montecillo
45: Jesper Franck Larsen
48: Mikkel Grøn
50: Nete Krøll
53: Søren Gehlert Schmidt
55: Niels Østergaard
61: Peter Albrechtslund
62: Anni Birgit Sørensen
64: Sean Ryan Bjerremand

Profilsamtaler

33: Martin Bruun Nørgaard
36: Jesper Franck Larsen
40: Louise Lund Olesen

Anmeldelse

30: "Figurativ Uniform"
- fortalt af Jørgen Wassilefsky

Læseoplevelse

31: "Go set a watchman"
- fortalt af Kell Ivan T Thygesen

Forfatterpræsentationer

Side 67-70

Forord

En lille pige blev i slutningen af 80´erne syg af kræft. Hendes liv var i alvorlig fare, men hun overlevede, trods svære odds.

Bedstemoderen fandt en masse børnebøger og læste højt for denne pige, der i en række år var stærkt isoleret. Hendes fantasi blev stimuleret, og hun lærte at abstrahere fra den fysiske virkelighed. Formentlig var dette det, der gjorde forskellen på liv og død. Hun endte som forfatter og cand.mag. i litteratur.

En ung kvinde voksede i 60´erne op i et fundamentalistisk, religiøst miljø. Hendes far støttede hende stærkt i, at hun skulle læse de bøger, hun ønskede. Derfor tog han med hende over på biblioteket og bad om, at hun trods en ung alder kunne få et lånekort til voksen-afdelingen, så hun kunne blive ved med at udforske verdenen gennem litteraturen. Hun fik børn og lærte børnene den samme kærlighed til litteratur og sproget generelt. Selv endte hun som dansklærer i folkeskolen.

En ung mand voksede i 30´erne og 40´erne op med en voldelig far, der gjorde ham til syndebuk for eget overforbrug og spredte et rygte om at det var den unge mand, der havde kørt en af familiens tøjbutikker i sænk. Den unge mand var vild med musik, men han måtte ikke følge sin drøm for faderen . Den indre ild var imidlertid ikke så nem at slukke, og som 39-årig gjorde han alvor af det. Han blev senere sanglærer for blandt andre Richard Ragnvald og levede af musikken til sin pension.

Hvad har disse mennesker til fælles ? En stærk glæde over at kunne bruge sine musiske og kreative evner. Der er ikke to mennesker, der har samme opfattelse af kunst , men alle har vi det tilfælles, at vi holder af udtrykket og fortjener at blive læst på vore egne præmisser. Som Dan Turéll sagde: "Jeg holder af hverdagen." Og hverdagen kan sandelig være så mange ting.

Dette nummer af Reflex er skrevet af 17 mennesker med hver sin hverdag og hvert sit udtryk. Der er noget at gå i gang med.

Derudover har vi tre profilsamtaler, hvoraf de to egentlig skulle have været med i 34´eren. Men uforudsete, tidsmæssige omstændigheder betød, at de ikke kom med.

I øvrigt mener jeg, at politikerne skal tænke over, hvad Anker Jørgensen sagde, da han blev fejret på sin 70-årsdag: "Bare fordi man nu har siddet i en eller anden regering..."

God fornøjelse!

De bedste hilsner
Sean Ryan Bjerremand

Ansvarshavende redaktør for *Reflex*

Lad det regne

Små kaskader af vand,
Kysser mig
På kinden, på munden, på håret blidt.

Dråber strømmer videre ned ad halsen
Som vildfarne tårer
Bag en lukket dør.

Jeg blinker og mærker,
Regnen mod min hud,
Skaber kuldegysninger.

Det regner nu heftigere
Mere vildt, mere brutalt.
Jeg ler stille for mig selv.

Jeg nyder at mærke
Håret blive vådt.
I takt med regnens trommen.

Jeg nyder at mine fødder
Krummer sig, i de små vandpytter
Skabt af regnens brutalitet.

I mit stille sind,
Smiler jeg af lykke, tager tilløb
Til en dans med regnens sagte
toner.

Rundt svinger jeg,
Intimt og hemmelighedsfuldt.
Fortroligt med dråberne på min hud.

Jeg ligger mig på den bare jord.
Euforisk som havde jeg danset
Med en elskende.

Mit hjerte pumper,
Blodet rundt i mine årer.
Jeg kan mærke at jeg lever.

Mig, min krop, mit sind

Mit jeg er splittet i tre fragmenter.
Mig, min krop, mit sind.

En spaltning er lig en opdeling af en kerne i mindre dele.
Et fragment er lig et mindre stykke, der er blevet adskilt fra sin kerne.
Min kerne er splittet i tre fragmenter.
Mit sind, min krop, mig.

Kroppen:
Løsrevet, løssluppen
Og med løse ender.
Lørdag aften byder på bland selv slik,
Og med 90 kg ren gorilla på tilbud
For kun ét strit med rumpetten og to ryk på toilettet
Bliver nysgerrighed til løsagtighed.

”Living on the edge” bliver et dagligt mantra
Til at retfærdiggøre
Ædegildet.
For mæthedsfornemmelsen sætter aldrig ind,
Når krop er fri fra sind.

Uden retning famler min krop i mørket efter etik.
Men mørket gemmer kun på forfald, korte nydelser
Og lysten til mere pik.

Når mit jeg er splittet i fragmenter

Sindet:
Følelsesladet, følelseshæmmet
Og med døde nerveender.
Sindet mærkes tomt,
Når der ikke er nogen krop at forhindre.
Det kan mærke, men kan ikke mærke nogen.
En ukontrollerbar længsel,
Der dulmes med et besøg hos
Gynækologen.

Sindet bliver et sort hul, der hæmningsløst fyldes med katte-Videoer.
Et indre helvede, der mjaver og gjalder og klager
Indtil jeg tager hul på mit
Beredskabslager.

”Merci, fordi du er til”
Hvisker jeg sødmefuldt til
Den næste flødebolle.
Og jeg lader den dulme mine nerver
Og bedøve mine tårekanaler,
Indtil sindet igen sender varslende
Faresignaler.

Mig:
En hul skal, tårer på min kind.
Det er hul i hovedet

At leve uden
Krop og sind.
Men de er som sunket i jorden
Og jeg synker,
Når vi er out of sync.

Jeg føler mig som en kastreret hund
Uden mine ædlere dele.
Et ustyrligt barn
Uden sikkerhedssele.
Krop og sind føjter og regerer.
Et cirkus, som jeg ikke kan kontrollere.

Ved denne skillevej,
råber jeg efter dem:
Drift og fornuft.
”Sammen er vi kaos, men splittet er vi intet”. Så lad os holde reunion
Og fejre håbet.
Lad os blive den nye treenighed
Og korsfæste al uenighed.

”Jeg kom, jeg så, jeg sejrede”,
Vil vi råbe over landskabet,
En sejr over fjendskabet,
Jeg tror at I har fattet budskabet.
Mit jeg er splittet i tre fragmenter.
Mig, min krop, mit sind.
Men med en lille smule håb,
Kan de forenes igen.

En dag går på hæld.
En uge går på hæld.
Et år går på hæld.
For hver dag, for hvert år.
Kommer vi længere fra starten.
Tættere på slutningen.
For hver dag, for hvert år,
Lærer vi mere.
Gør flere erfaringer.
For hver dag, hvert år.
Når vi tættere på det tidspunkt hvor vi ikke kan lære mere. Og lyset slukkes.
Heldigvis har du meget at lære endnu.
Du har bare lært mere end du vidste i går.
Du har bare lært mere end du vidste sidste år.
H.C. Andersen sagde, livet er at rejse.
Han vidste ikke at lære nyt er livet selv.
Lad dette være ordene for nu
unge gamle mand.
Der ved så meget men så lidt.

En efterårs-splintre-dag.

En efterårsdag.
Et lyn slår ned.
Slår ned i mig.
Alt splintres.
Alt bryder i brand.
Intet består mere.
Hvorfor?
Hvad skete der?

Nyt og dog.

En ny dag gryer.
En ny start.
Og dog er alt som altid.
I går er glemt.
I forgårs er for langt væk.

Tilbage til hverdagen.
Tilbage til den grå hverdag.
Som intet er hændt.
Og dog!!

Vandt hun?

Hun kom.
Hun mærkede.
Jeg vandt.

Hun sejrede.
Hun forsvandt med alt.
Jeg står tilbage.

Sommerhus beat.

Fuglene kvidrer i træerne,
træerne suser i vinden,
vinden suser.

Det suser og suser,
herude og tekanden er hentet ud til bålpladsen,
hvor ilden den brænder og gnistrer.

Det er sommer og duften af roserne beruser sanserne.
Blodet suser i årene,
og musvågen hænger i luften,
parat til at slå ned på sit bytte: en mus eller en fugl.

Der vil mangle en stemme i haven i morgen, i træernes susende grønne blade, der hænger henover legehusets sorte tag.

Det vil suse i fuglemoderens lille hjerte.

Rovfuglen suser mod jorden. Den er et missil.

Vi jager den op i træernes susen.

Ilden gnistrer, gnisterne springer, sulten suser i musvågens mave.

Forandring?

Solen skinner, og det er virkelig blåt på havet. Næsten
som et billede, som nogen har lavet.

I små både sejler men´sker deres egen sø.
De venter alle på, at de snart skal dø.

Ned ad gaden cykler børn, og der er et hus i flamme.
Nogen synes lige, det ville de ramme.

Det er en dårlig dåd.
Nu er der en brod.

På stranden er der folk, der samler men'sker op.
De hiver og de slider i nogens krop.

De er livløse, døde, og nu kan kun dyr dem æde.
Menneskene har da virkelig glemt at græde.

Nu er det snart på tide at holde op,
og vi må blive enige om at sige stop.

Vi må hjælpe hinanden med at lindre smerten,
så det igen bliver muligt at forandre verden.

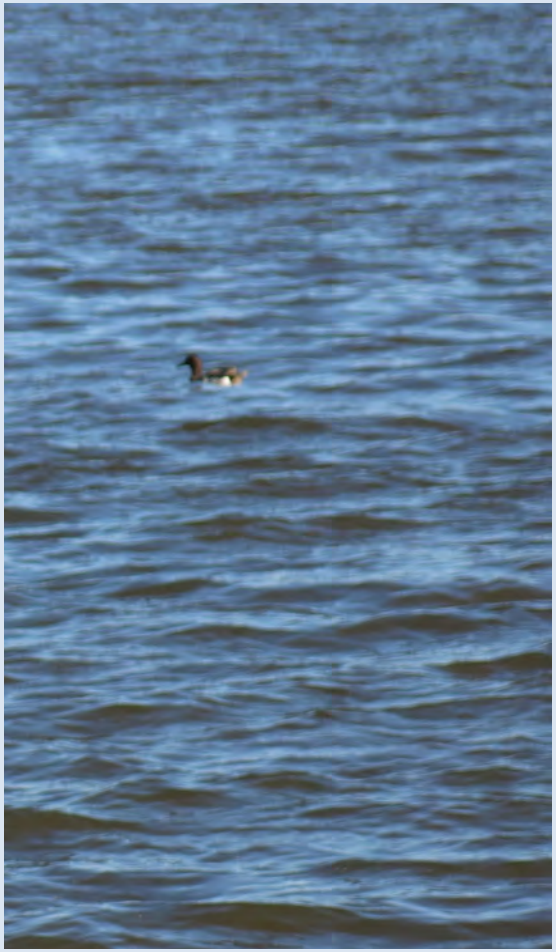

Selviscenesættelse

Klimprer rundt i
fallittens rendesten,
i et dumstolt forsøg
på at undgå;
at nøjes.
I en skal af tomhed,
der lyer sig
i læet af væggenes skygger.
Causøren taler for døve øren
til de stridsomme dialoger, der taler
med store ord om kun at være!
- Om det,
at være fyldbrød i en verden
hvor selviscenesættelse lever
i bedste velgående.
Tillader, griber ud, hapser fat om de smuler,
som ikke en sjæl har gjort krav på.

Tasken

Fyldt op, som en
gammel slidt dametaske,
slidt de rigtige steder, hvor
unødvendige og nødvendige
onder/gammelt skidt,
er smidt ned og lagret,
side om side med det
uundværlige.
Ting bliver levende,
det som man for længst havde glemt.
Dukker op, blænder, eller sortner
i de lommer og folder, hvert lag
har helt sit eget liv.

Der blev lidt trangt

Som at hovedet sad i
i røven af en tonstung kumulussky,
hvor hovedet var densitet i en sky,
med kaskader af regn.

De mandelformede strukturer,
Var ustrukturelle - sagde STOP.
kontrol løs - begejstringen forsvandt
sammen med smilet, og den infantile
nysgerrighed. Brugtes som stopklodsen
i luftgyngen fra det omrejsende tivoli.
Stresset og klemt
Forsvandt de sidste rester
af energiske tanker
som dug for solen.

Morgengry

Røgen fra dagens første smøg, og
dampen fra den nylavede skoldhede kaffe,
snor sig op til den solsort, som sidder på
tagryggen, og giver naturens egne lyde baghjul.
En irriterende lyd fra avisbuddets
borede knallert, skærer igennem lydmuren
og forstyrrer morgengryets fred.
Det regner igen!
igen som altid denne sommer.
Tankerne/drømmene
blev ikke helt færdige,
helt færdige med at sove,
de flyver flyvske rundt, i forsøget på at finde hvile.
Tænker tanker, om dengang,
hvor solen altid skinnede.

Et uddrag af "Ministerserien"

Den gladelige Minister

Træerne er ganske nemme
Dyrene er nogle nemme dyr.
I er også ret nemme.
Livet er nemt.
Og kommer der en alien,
så er han sikkert også nem.

Ministeren er rigtig glad.

Det gule snot

Ministeren rejser sig.
Det gule snot drypper.
Det drypper ud.
Ud af revnerne i hans bukser.
Alle ser det.
Men det er normalt -
Altså at alle ser det.
Det er det, der er normalt.

Vinger

Ministeren slår sine
kæmpemæssige sorte hullede vinger ud.

-Se mig, se mig, råber han.
Den kvalmende dunst, fra
ministerens armhuler
overvælder alle.

-Se mig, råber han.
-Se min herskerkraft.

Med åbne, glatte ansigter
ser vi alle

Vi ser ministerens herskerkraft.

Ministeren taler og handler

Ordene hopper grinende
ud af ministerens
undrende mund mund.
Og fylder vore ører med vellyd.

Reglerne klasker ned fra ministerens
famlende hånd.
Og fylder vore munde med vellyst.

Den fredelige lillepige.

Det er derfor, at de ikke har flere personer i dette arrangement.
For her er så detaljeret og ingen nyere ting, det burde der da være,
eller er de gamle gode nok?
Det er de i hvert fald ikke for disse køer på denne schweiziske eng.
De står og ser så store ud og hvide ud og med maver med billeder på.
Billeder af alt hvad der burde være, men ikke rigtigt er.
Udover at det altså er på komaverne –
Jo, komaverne, disse pragtsække fulde af mad og drømme og det der hører drømme til.
Skuffelsen – fortvivlelsen og de nye drømme i evig dans.
En dans ud i uendeligheden hvor verden ligesom tynder ud
og ikke rigtig interesserer sig for dig og mig længere –
Men kun ærer hunde.
De hunde med kraftige munde især de hunde der holder sig forrest
De stærke hunde.
Dette er uendelighedens kraft.
De stærke hunde, de hunde der sejrer og som ikke stopper.
Det er dem, der overtager universets drømme og fuldfører dem
ved velplacerede bid i koens maver.
Vid det og husk det for dine egne drømmes skyld.
Disse drømmes rejser er ikke, hvad man skulle tro.
De er obskure dekonstruktioner af en lavet virkelighed.
Der for at synes mere virkelig giver sig ud for at være en drøm.

Futtemanden

Det hopper og springer.
Det gør det virkeligt.
I denne virkelighed.
Eller også i de andre.
Måske da.
Eller er det forkert at bevæge sig så meget
helt fuld af ret og rimelighed?
Smågrisene – der da slet ikke snakker.
Det er på grund af deres integritet.
Som handler om hvad der er i den blå biohacking.
Der er så slem, ja så slem i hovedet.

Den hostende kanin

Kraniet triller og hopper
og triller og hopper.

I kraniet klamrer Bille sig til øjenhulens seng.
I kvalme, i rundtossethed.

I Guds navn anråber Bille:
-Med din kraftige hånd så stop dog dette.

Og Guds kraftige hånd stopper kraniet
og alle de andre trillende kranier.

Og verden fyldes af vandrende,
hovedløse, haltende mennesker.

Forgæves ventende.
Forgæves ventende på at få lov at dø.

Og alt dette på grund af Bille.

"Wonsaponatime, a young couple with the faces of two adoring angels were heavenly in love right until the moment the weren´t..... "

- Dr. J.L. Seagull

EKSKLUSIVT

KELL IVAN T THYGESEN ft MAWIM

PRÆSENTERER:

NANNERL MOZARTS GENKOMST

SLUTNINGEN PÅ:
"FRA ET LØNLIGT KAMMER I EUROPA"

SATS NR. 4 OG 5:
NANNERLS TILBAGEKOMST
ACTS TO ACT

Nannerl Mozarts genkomst

Jeg vil her i dag gerne følge op på den hændelse, som udspillede sig den anden dag. Først vil jeg dog sige, at det glæder mig, at så mange af vore nye kandidater har vist tålmod og er forblevet, trods bullen jeg kom op med efterfølgende. Den var stadig, efter min bedste overbevisning her 3 dage efter, helt relevant og på sin plads.

For hvad betegner et menneske, der stillet overfor det helligste, om det så blot er i et andet medmenneskes forstand, i smug forsøger at fastholde et digitalt spor, smuglet ud som et image, der senere, ude af situationens kontekst, kan fremvises som et autentisk billede, der følgeligt blot vil fremstå som en bleg skygge af noget meget mere omfattende?

Det gør et menneske med et uærligt sigte, uden en medvidende empatisk tilgang til sine medmennesker. Det betegner et ulykkeligt menneske på jagt efter egen vinding, der har behov for at gemmer til senere, for der at score en gevinst, og det om det også blot er af forfængelig art.

At nogen derpå, i selve gralsrummet, efter klare påbud om det modsatte, valgte at gribe til selvtægt, så vel fysisk som verbalt, ryster mig stadig.

At øve selvtægt i disse kredse og forhindre en formastelig i at slippe afsted med sit 'tyvegods' er lige antasteligt, om ikke mere.

At fratage et medlem af organisationen dets ukrænkelige ret til at vælge ikke at gøre det rette, er at fratage individet et vigtigt redskab til udvikling af erfaringer, som kunne være vigtige i et senere arbejde for medmennesket.

Selv om vi her havde at gøre med en kandidat, er det noget vi skal afstå os fra at bedømme i et andet menneske. Såvel som én dyreart ikke opdrager på en anden, må vi anskue det på lignende vis her.

Jeg har derfor i samråd med mine mest fortrolige mestre besluttet, at de bortstødte skal kaldes tilbage. Skulle de vise sig ikke at være berettigede, er det bedre at de udlever det og erkender det her i vores kreds end udenfor.

Vi burde have en bedre habitus for at være sparring, end de vi ønsker at hjælpe udenfor i den brogede verden. Jeg vil afvente dem her, og hjælpe dem med det fornødne.

Jeg har samtidig besluttet at løfte på sløret for min egen per- son, og hvordan jeg er blevet placeret her, hvor jeg er. Trods klædelig andægtig tilbageholdenhed, aner jeg spørgsmål som naturligt trænger sig på.

Mit familienavn er bekendt af de fleste, og ja, jeg er en del af familien Mozart. Trods mere end 200 år er min bror ikke glemt. Han anses stadig som et af de mest gudbenådede talenter, der har udfoldet sig, her i den nyere europæiske tid.

Vi var meget nærtstående og turnerede sammen, til vores far besluttede, at jeg ikke mere skulle være på scenen sammen med ham. Jeg måtte gemme mit talent bort som privat spillelæ- rer med forbud mod at komponere musik selv. Som en vordende kvinde måtte jeg ikke stå Amadeus i vejen, det var ham verden skulle elske.

Da jeg senere var blevet godt gift, ønskede min far, at jeg fødte mit første barn hjemme hos ham, og han ønskede derpå også at beholde barnet de første år, så det kunne få musikken ind sammen med ammens modermælk.

Det kom der dog ikke noget musikgeni ud af. Og Wolfgang skuffede med ikke at have arvet vores fars pragmatiske holdning og brændte hurtigt sit liv ud. Og desværre er et gudgivet talent sjældent en garanti for et langt liv.

Da jeg efter et langt liv, tilbagetrukket, væk fra offentligheden, skulle samme vej som min bror, fandt jeg, at han havde efterladt mig en ubetalelig gave.

Jeg genkendte straks hans værk tone frem mellem Saturns ringe, skabt over den komposition min far havde forbudt mig at tage op af skrivebordsskuffen. Amadeus havde da forsøgt at gøre sin vilje gældende til min fordel, men han var bare 10 år dengang.

Beriget af dette lykkedes det min sjæl, bortgemt bag en af Uranus' måner, at bevare det meste af sin integritet fra sidst, så jeg nu atter kunne ihukomme den ved min genkomst fra åndens rige. Samtidig lykkedes det mig atter at blive født som kvinde.

Vi kvinder har i denne tid en ekstraordinær situation, hvor det er muligt at vælge "både-og", og ja, lidt på mandens bekostning. Han må nøjes med "enten-eller" som udgangspunkt, for så på længere sigt at tilkæmpe sig et mesterskab/ berettigelse i livet.

Jeg havde erfaringen fra sidst som dydig kvinde og samtidig noget at gøre godt med. Jeg har nu, som en kvinde der har fravalgt sig en ægtemand, et alibi for virket her, og derigennem opnået en meget større berøringsflade med livet i almindelighed.

Og husk, det er kun her i disse lokaler, jeg lyder navnet MAWIM: **Maria Anna Walburga Ignatia Mozart.**

Blandt familie og gode venner i yderverden, dog stadig kaldet **Nannerl**.

Før vi går over til at se på de anbefalinger vi med gralens mellemkomst vil fremlægge for jer, skal jeg her genkalde, hvad som er vores rettesnor angående den efterfølgende bearbejdning og meta(mor)forsering. Dette gælder for alle oplevelser, af såvel tanke, som følelse eller sansemæssig art I måtte have haft under opholdet her de sidste dage.

Først (til)slutning, **så** dom og **siden** begreb**.**

Slutninger, som hovedets situations-forståelse

Domme, som hjertets erkendelses-forståelse

Begreber, som maven og ekstremiteternes guds-forståelse

Overdreven beskyttelse af personlig integritet og en eventuel elektronisk logisk algoritme er stadig fejlslutninger, som blokerer for oplevelsens dynamiske efterliv. Ligesom fordomme er at regne som direkte kortslutninger af den levende erkendelsesvej.

Kun gennem en individuel domfældende erkendelse, der følgende kan bidrage til en stadig mere omfattende begrebsverden, når vi til begreber, som også rummer gralens oversanselige natur.

Der er altid mere i et billede, et tableau, end øjet magter at se.
Må Gud være hos Jer, i hjertet, under den sidste session:

Acts 2 act

Jeg skal her præsentere de nedslagspunkter, vi, efter 3 dages kontemplativt samvær i gralens nærvær, er endt op med, som essensen for de metamorfoser, der må fremelskes i den nuværende globale situation, vi, med hjælp af de nye elektroniske medier, allerede befinder os dybt inde i.

Tiden til, at forholde sig analytisk distanceret og overlade til vores børn i en senere kommende tid, at implementere løsninger på de problemer vi allerede kender, er nu passeret. Alle må involvere sig, direkte som indirekte, for at imødegå de faktuelle udfordringer, uden vi dog samtidig må forhindrer, at vores børn, til deres tid, har mulighed for at videreudvikle på kompleksiteten.

Kommunikationens faldgruber må nivelleres ud, og løgn og fordomme kendes for hvad de er. Her ligger vores første og umiddelbart vigtiste nedslagspunkt for at kunne få begreberne tilbage til at rumme den sandhedsværdi, de er skabt ud af.

Som jeg tidligere har underholdt med, ses ethvert begreb ud fra tid og sted, det har en historie, men det er stadig det samme fænomen, det samme universalie, på trods af det fremstår i forskellige afskygninger og sammenhæng.

Den forståelse, der gennem den nye teknologis behov, har sneget sig ind, den accept og retfærdiggørelse af, at misbruge og bøje begreber så de passer til sagen, at målet helliger midlet, er gift for al kommunikation. Det tjener altid blot en meget snæver interesse - og fordærver samtidig både fortid og fremtid.

At kalde egeninteresser for ansvarsfulde almenhensyn, at kalde politisk tilbagevenden til naturens på sin egen grufulde måde visdomsfyldte junglelov for fremskridt, at anerkende fragmenterede strukturer for bærende forskning, det KRÆVER at mennesket kan overskue og kender sig selv i verden, for ikke at fortabe resten af det menneskeuniversalie, der måtte befinde sig på bunden af ethvert sandhedssøgende selv.

Dette krav er ufravigelig; uden at vi dermed bør underkende personer født med særlige talenter. Disse skal nurses, med samtidig risiko for at fratage dem muligheden for at bevidstgøre de kræfter og erkendelser, der skulle bære dem udover det første par og tyve år, hvor vi stadig kan forvente en vis hjælp ovenfra. Det er dog en pris, de underbevidst allerede har accepteret at ofre.

Hvad man tager med sig fra de ‘fede’ unge år, bør bero på et frit valg, i tillid til de primærpersoner og det samfund der omgiver én vil én det bedste. Opdragelse og uddannelse er af afgørende betydning. Det er grundlaget for samfundet og samtidig for vores personlige eftermæle.

Uddannelse for livet har traditionelt været underlagt og ført gennem religionerne, men bør i dag være integreret i skolen, parallelt med udviklingen af færdigheder som kvalificerer til det egensindige konkurrencesamfund.

Dette fører os frem til det andet nedslagspunkt, hvor der er brug for bevidst handling og nyorientering. Nationale og regionale religiøse forskrifter må og skal reformeres i lyset af en global kontekst.

Man opfordres til at fremstå med en regional lokal kultur bygget på traditionel religiøs tugt, men først efter at have opblødt på missionspåbud, kanoniseret overhøjhed (hegemoni) og eksklusivitet i efterlivet.Herimod kan alle former for legalisering af fordømmelse og straf udover egen flok, aldrig komme på tale, endsige på skrift, fremover.

Der er her tale om kulturelle livsbaserede værdigrundlag, som det også for eftertiden er vigtigt at stifte bekendtskab med på centrale tidspunkter i livet.

Problemet er, at har en bevidsthedsdannelse fundet sted, er det ikke altid hensigtsmæssigt at underkende den. Derfor vil en integration i nye kulturer altid ske over tid. Det er altid bedre at have en rod end at være rodløs. Der er altid bedre at have en værdibaseret tro end at være troløs.

Dette er givet en uoverskuelig opgave at bearbejde i en kunstnerisk ramme, men det er en del af kunstens berettigelse at måtte gribe de essentielle spørgsmål, før verden vælger glidebanen mod den voldelige konflikt, som aldrig har medført varige løsninger, men blot væltet problemerne ned af bordet og ud af focus for en tid ved at tynde ud i befolkningerne.

Vi skal ikke kun indtage tilskuerens plads. Eftertanker er ønskelige, men netop som eftertanker. Vi skal turde sætte noget på spil, at risikere noget. Den akademiske tradition har brug for ånd, som håndgribelige størrelser, for at være troværdige uden for deres egne indforståede cirkler.

For at forstå tingenes begrebers ophav og sammenhæng, må der investeres åndelig kapital. Vorherre analyserede ikke verden frem, men skabte den, for efterfølgende at 'se', at det var godt. Golde tanker giver golde liv. Vi har brug for brød, ikke bare sten.

Disse to her skitserede 'ben' kan bære ind i en mere harmonisk fremtid, hvor vi gensidigt begynder at elske eller i det mindste respektere vores legale rivaler som fjender, som konkurrenter, med hvem vi kan måle os, samtidig med at vi trives og vokser blandt vore egne blods- eller åndsbeslægtede frænder.

Dette giver stof og udfordringer til at holde livet ud, mens vi udvikler os selv til bedre mennesker. Tak for opmærksomheden.

Tak til Mester Qvist for præsentation af qvintessencen at vores overvejelser gennem de sidste dage i gralens nærvær. Vi kan heraf slutte, at det altså er både glade og melankolske sange, der bliver behov for i den kommende tid. Og på den måde er tiden jo, som den plejer.

Omfanget af gennemsigtighed er med de nye medier vokset og med det også fristelsen til at lægge nye bedrageriske røgslør. Nye muligheder avler nye metoder, men i bund og grund er det blot en teknisk eskalering af gamle problemstillinger af etik og moral.

Det er mit håb, at vi kan lykkes med at sprede håb, som derpå kan blive til klarhed, at vi kan lykkes med at gennemlyse og genkende de bagvedliggende intentioner, så ærlighed genvinder sin forrang, fremfor løgnen, som bannerfører for fremskridtet.

Det er mit håb, at vi kan fortsætte at arbejde henimod visionen om at udvikle en verden, ikke blot i naturlig visdomsfyldt grumhed, men i erklæret kærlighedsfuld anerkendelse af livet samt dets ulige manifestationers ret til fuldbyrdelse.

Det er mit håb, at vi, med de evner vi har til rådighed, formår at leve op til vores forpligtelser, om at lede og vejlede de skabninger, der stadig har disse evner til gode, ligesom englene hjælper os, hvor vores egne evner ikke rækker endnu.

Tak, til alle deltagende sjæle. Når et nyt møde bliver aktuelt, vil jeg lade Jer det tilflyde ad de sædvanlige kanaler.

Det er svært

jeg føler tomhed
en mur
en usikkerhed
forstår du mig
eller møder du en mur

jeg forestiller mig en tomhed
en sort mur af usikkerhed
det er enkelt
forståbart

Hullet

den står stille for mig
så vent på mig
viljen har huller
så stop op

Sværte

når der er for mange ord og
oven i hinanden
bliver det til en ulæselig plet
der bryder teksten

1
"First Time Ever I Saw Your Face"

Dine skuldres holdeplads, spor krydser
Hinanden.
Du sidder med en kile
I skødet – DIT INGENMANDSLAND.
Dine øjne, fingre, dine læbers
Krumning, en vej mod det der
Langsomt vendes og åbnes

2

Stemmens membran
En klædning, indfarvet
Lag på lag, hentet op
Ved sommerfugle -
Vinger; de mange
Slag/det ufuldbyrdede
Det fuldbyrdede nedslag
Blotlagt/modstanden
Sat på et bræt.
Der tælles på
Hudens erfaring

3
“Flower of the evening”

Stemmens rust
Erindringens
Skib, en flyvende
Hollænder – det tilbageblevne
Skørtets blafrende tale
Mellem andre ords Opankring

Det tømte
Bragt til
Bevægelser nær
Vandenes dyb

Luchessi´s Univers

Luchessi Montecillo

MIND YOUR
OWN FEATHERS
LEST YOU BØRN YOUR WINGS...

Thank you
For showing me
exactly
who I don't
want to be...

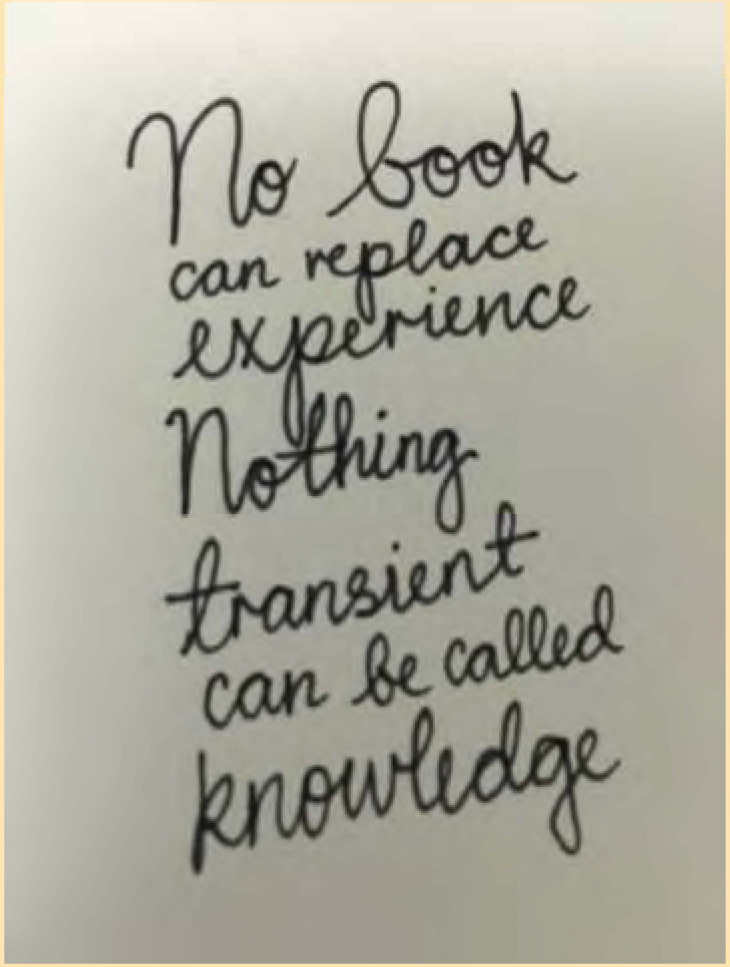
No book
can replace
experience
Nothing
transient
can be called
knowledge

SMAGEN
AF STÅL
7/11
Digte
KUNSTENS
HISTORIE
louisiana abc

Boganmeldelse

Af Jørgen Wassilefsky

Poul Lynggaard Damgaards bog "Figurativ Uniform" tages her under behandling.

Syner og visioner er så lysende klare og skrevet frem med en overlegen intensitet og dyb forståelse for ord som udtryk. Alkymist – mystiker, ja. Poul Lynggaard Damgaards digte udspringer af en voksende vækst, hvis grokraft er forankret i digterens sind. Med titlen ”Figurativ uniform” vises tanken om genkendelige figurer; genstande eller elementer, der er i sammenbragt i denne digtsamling, hvor uniformen er ord. Vi drømmer i billeder, prøver måske at holde på drømmene. Det er sjældent, yderst sjældent, at en digtsamling er i stand til at være en rejse ind, dybt ind i drømmene for at stjæle ord.

Billeder opstår i drømme og går - kun et aftryk er tilbage. Der er tale om digte, der er skrevet frem gennem en verden, hvor tid ikke spiller en væsentlig rolle.

Alkymist, mystiker, det er som om, at alt er endeløst til stede i ord, som "trukket ud af sprogets / storbyer,...."

"Et forstørrelsesglas
holdt over
erindringen
fra en ø".
- Side 88

"FALDET

Gennem et vindue er sjælene
Ingen fødsel
I kampen
Om at være
Nogen gået ud
I mellemtiden,
Og her vågner du
Skraveret ind i et andet liv,
Og lukker lyset ind i dine mønstre
Trådt gennem de sorte blade fra rosen.”
- Side 95

”Figurerne forlader flammerne, og stenene sparkes bort mod risten, der sorterer i billederne, når en skikkelse tvinges frem foran ilden ved et sted uden navn i de tidlige timer, og selv bålet er et billede på en.
I øjet
en forladt sko”.
- Side 23.

En læseoplevelse: *"Go set a watchman"*

Af Kell Ivan T Thygesen

Af Kell Ivan T Thygesen

Harper Lee er navnet på en amerikansk forfatter i den litterære Superligaen, trods hun kun har skrevet 2 bøger og udgivet dem med 50 års mellemrum. Her kan wikipedia eller andet bibliografisk materiale hjælpe bedre, for dem der er interesseret i det - og det bør man vel være.

Jeg faldt ved en tilfældighed over hendes anden bog, som just er udkommet i USA, da jeg i lufthavnen søgte noget litteratur til ferien i Thailand. Der kunne en historie fra de amerikanske sydstater, fra da jeg selv netop var blevet født, vel nok bruges - og så kunne det jo være godt at vide, hvor gammel jeg er, og det kan ikke slås op i Wikipedia, men du kunne måske sjusse dig frem til det ved at læse bogen: "Go set a watchman".

Det er selvfølgelig ikke det, der skal få dig til at bruge det antal timer, det nu tager dig at læse en bog - og jeg kan ikke se, at den er på landets biblioteker på dansk, så det er på engelsk, eller rettere sydstatsamerikansk, du må læse den. Det var en udfordring for mig uden en ordbog ved hånden, og betød samtidig at jeg næsegrus måtte bøje mig for den ordrigdom der findes i det engelsk/amerikanske sprog, som en prisbelønnet forfatter kan gøre brug af.

Det var nok mest adjektiver og adverbier og datidens sydstatsslang, som normalt ikke forekommer i den slags konversationsengelsk jeg mest har begået mig i, jeg måtte 'gætte' mig til, men nok til at nydelsen af bogens floromvundne sprogbrug ligger udover min anmeldelse her. Men med en vis kendskab til historien blev de hovedlinier og intentioner, jeg dog kunne forstå, ikke ringere af det.

Der er i bogen mange henvisninger til både geografiske og i særdeleshed historiske forhold. De geografiske er måske ikke så vigtige, men sammen med de historiske toner der et ungt vitalt samfundsfællesskab frem, hvor presedens er en by i Europa.

Alle kan føre deres aner tilbage til den forfader, som betrådte det i europæerens øjne jomfruelige land. Det altoverskyggende problem er selvfølgelig, at sydstaterne, som sådan, blev født med slaveriet, og nu gennem krig er blevet påtvunget at vedkende sig den 'fejl'.

Selv 100 år læger ikke den bitterhed, og man forbliver med at leve som misforståede 'ofre' og i hemmelighed trodse de pålagte love.
I den første bog, som ved udgivelsen i 60'erne modtog hyldest og præmieringer en masse, fortæller forfatteren, hvordan hun som mindreårig pige oplevede at hendes far, som den eneste hvide advokat gik i retten for en sort mindreårig dreng, og mod alle odds fik ham frikendt.

I den nye bog vender forfatteren, som en ‘pige’ i 20’erne, tilbage til sin hjemby efter 6 år i New York. Jeg fangede aldrig helt hvad hun egentlig lavede i New York, ud over at faren gerne ville have hende væk fra hjembyen - for hendes skyld.

Hendes barndom og ungdom, efter de famøse dage som er berettet om i den første bog, rulles ud i små tidsanekdoter som baggrund for den konspiration hun nu - pludselig - oplever er virkeligheden. Hendes far, hendes kæreste og alle byens spidser konspirerer ganske åbentlyst med oppositionspolitikere og hadprædikanter på byens rådhus.

Hun får et mentalt sammenbrud og går som i febervildelser rundt i byen og føler sig - med et dansk udtryk - røvrendt, af alle dem hun før så op til. Harper Lee har mange langt bedre ord, matchende de moralske religiøse leveregler som gennemsyrer byen og dens mange kirkemenigheder. Den fornøjelse må jeg have til gode, til jeg kan læse dem i dansk oversættelse, engang.

Herfra starter hun konfrontationen med alle primærpersonerne i hendes opvækst. Var alt hun troede var kærlighed og anstændighed blot falskhed ?

Jeg skal ikke komme ind på alle personer og aspekter, af sagen her, men Harper Lee gør det så godt, at det ikke er svært at annektere præmissen og se på ens eget samfund og samtid.

Vi oplever det nu med flygtningeproblematikken. Hvordan ville det være som ung pludselig at finde ens højt respekterede forældre eller skolekammerater dybt involverede i konspirative vækkelsesmøder med racistiske hadprædikanter? Jeg behøver ikke at nævne navne, de skyder jo op som paddehatte for tiden.

Hele livsgrundlaget er på spil. Har man levet sin barndom (sit liv) på andres løgn? Og vil man acceptere (også) at gøre det?

Læs den på originalsproget .

Profilsamtale: Martin "Tidsrøver" Nørgaard

Fakta:
Martin Bruun Nørgaard er født i 1984
og på tiende år gift med Maria. Sammen har de to børn.
Martin arbejder til dagligt som folkeskolelærer.
Før da var han håndværker. Ved siden af dette er Martin næstformand for menighedsrådet i Gellerup Kirke og spiller i kirkeorkestret.

Hvad har I bredest mulige forstand givet dig interessen for at skrive, stort spørgsmål I know ?

- Den klassiske del er det at være et eftertænksomt menneske, som jeg tror at mange digtere er. Og så kommer jeg fra et hjem, som ikke var særligt akademisk, men der var altid mange bøger. Så jeg har altid gået meget op i at læse. Og det har jeg gjort, så længe jeg har kunnet. Jeg har altid været meget betaget af det at leve mig ind i litteratur. Og jeg må sige, at en stor del af min interesse kommer fra min betagelse af musik, og så som så mange andre teenagere begyndte jeg at skrive nogle digte. Så for nogle år siden begyndte jeg at samle lidt op på det, og inden for de senere år har jeg dyrket det mere. Jeg har fået mere fokus på det og behov for at der var en vis æstetik i det, altså ud over de dagbogsagtige digte, jeg har skrevet. Så var der til sidst så meget materiale, at jeg tænkte, at det kunne være noget for mig at dele det. Så jeg tænkte ”hvorfor ikke bare prøve det?” Så kunne der sidde nogle kompetente folk på et forlag, som har mere end en familiær respekt for mine digte. Og så sendte jeg det til nogle forlag, og

Snepryd udgav det. Og redigeringsfasen var meget lærerig.

Hvordan med layoutet?
Layoutet står jeg fuldt på mål for. Og det var egentlig meget bevidst, at den var meget underspillet. Meget jysk. For at give det et skær af noget autentisk. Jeg har brug for både at beskytte mig selv, så folk ikke tror, at jeg vil sige ”her kommer jeg!” og samtidig vil jeg gerne vise, hvad det her betyder for mig. Jeg har fået gode anmeldelser, uden at de er helt oppe at ringe, men andre mener noget andet, og det har jeg det fint med. Faktisk synes jeg, at det er rigtigt spændende at opleve folks reaktion på det. Det er meget spændende at opleve menneskers holdning, både kritik og ros. Det synes jeg er fedt. Det er ikke så livgivende for mig, om den sælger meget. Men det er sjovt, bare at få den kontakt til folk. Andre forfattere, Søren Ulrich Thomsen for eksempel, har så stærke digte, at layoutet er overflødigt. Det er rent sort/hvidt.

Samtalen udvikler sig her meget uformelt og går over i en snak om netop det at forholde sig subjektivt og om hvad der driver kunstnere. Martin Bruun Nørgaard uddyber sin stillingtagen.

Jeg kan jo også godt have en holdning og en oplevelse af, at noget ikke siger mig noget. Lige som i musik. To kunstnere kan godt være i top 100, men måske rammer den ene ikke mit sprog. Smagsdommeri til en vis grænse er trods alt sundt, godt at nogen interesserer sig for det og dykker ned i det. Men man ser jo, at digtsamlere sælger godt, men får lunkne anmeldelser. Og omvendt. Og der må man acceptere folkets dom. Nogle digtsamlinger kan blive så elitære, at de helt fjerner sig fra bredden. Det er jo det med præferencer. Nogle har skrevet sindssygt mange bøger, hvor meget går i glemmebogen. Den første bevæggrund for mig til at skrive er, at det interesserer mig – ikke at blive kendt. Og kan man acceptere mentalt, at det er drivet, tror jeg, at man kan holde til ikke at sælge meget. Ellers tror jeg, at det bliver svært.

Lige nu arbejder jeg med en tegner, Laura Corydon, og det er så grundlæggende en beskrivelse af mennesket, men vi mødes en gang om måneden, og så ser vi, hvad der skal til for at arbejde videre. Det kan jeg godt lide, bare være i proces. Lige nu skriver ”fra min egen lukkede afdeling”, og det er også det der er arbejdstitlen. De digte kredser mere om det sproglige, altså hele diskussionen hvad man må med sproget. Må man kalde fodboldspillere for oldboys-spillere. Det er en inspiration, en del af det, og så er der også nogle andre ting der spiller ind. Så den bliver nok lidt mere udadvendt. Nogle gange synes jeg, at det kunne være sjovt at se hvor meget ravage, man kan lave. Skrive en bog, hvor ordet ”neger” indgår hele vejen igennem. Old-boys er jo mere et kælenavn, nogle der hygger sig – 3. halvleg og alt det der. De har det sjovt! – og det er det, man forbinder med det. Men så er der ordet ”neger” , hvor det for nogle har en historisk kontekst. Det har det ikke for mig. Man har set på museer, at man ikke må bruge ordet. Og det er sjovt, at det er ikke sorte selv, der vil have det sådan. Så står der ”afro-amerikaner”, men vedkommende er ikke fra USA.

Profilsamtale: Jesper Franck Larsen

Til kaffe med forfatteren

Af Sean Ryan Bjerremand

Ved poesi-og musikarrangementet Sommerstemmer, som blev omtalt i juninummeret af Reflex, gik der en forfatter fra Århus hen til en forlagsredaktør – bare for at snakke lidt uformelt.

Det er den 43-årige forfatter og ledende medlem af Poetklub Århus, Jesper Franck Larsen. Kort tid efter mødtes Jesper og jeg over en kop kaffe og en snak om hans forfatterskab. Min interesse var blevet vakt af dels, at jeg kender Jesper som en fremragende poet og dels, at Jesper Franck Larsen i vinters udgav en bog – uden forlag. Det ville jeg gerne høre lidt

mere om. Og om hvad der driver ham.

Hjerteblod og selvudgivelse

Jeg synes måske, at det kunne være interessant at tage udgangspunkt i hvad der har drevet dig i arbejdet med denne digtsamling. Du har jo lagt masser af hjerteblod i den.

- Den er skrevet over usandsynligt lang tid, 21 år eller sådan noget. Jeg har ikke fuldstændigt styr på det tidsmæssige, men for cirka 10 år siden havde jeg cirka 14 digtsamlinger. Og det blev så kogt ned til cirka fem digtsamlinger. Nogle af idéerne lignede hinanden så meget, at de kunne slås sammen, måske få en ny titel. Men meget af konceptet i bogen er faktisk baseret på mine helt oprindelige idéer om byrum, hav, Marselisborg og Riis Skov. Så der er stadig fire digtsamlinger, som jeg arbejder med, og den ene er ved at være færdig.

Jesper overvejede små forlag og fandt ud af at betalingen for tryk ofte er ret høj, og det er ikke sikkert, at man af den grund får udgivet så meget. Han fandt så et billigt trykkeri – betalte 53 kroner for trykningen af bogen og sælger dem for 100 kroner. Så er det lidt et game at få dem ud ved oplæsninger, men det er der, han sælger bøgerne. Han synes ikke, at han helt er nået til det punkt, hvor han vil udgive på et forlag, men han er interesseret i muligheden.

- **Drivkraften**

- Jeg skal nok tilbage til 10. klasse. Det sagde mig rigtig, rigtig meget, de noveller og digtsamlinger. Jeg havde ikke rigtigt nogen idé om, hvad jeg foretog mig. Men temmelig mange år senere tog jeg HF, og da arbejdede vi med sproglig billeder. Jeg havde også en nabo, der skrev, og jeg fik noget kritik, og det blev jeg nogle gange lidt sur over, for man var jo ung og følsom. Men jeg kan faktisk ikke helt forklare, hvad der satte mig i gang, det var bare noget, jeg havde i mig. Jeg prøver på at bevare følelsen i mine ting, og har også defineret for mig selv, hvilken genre jeg skriver i. Og har opdaget, at det er meget lig med Søren Ulrich Thomsen og Michael Strunge. Og hvis jeg skal være ærlig, er jeg ret vild med Strunge, selvom han er yt. Den måde, han beskriver sin meget følsomme, indre natur –farver og billeder og sådan. ”Gaderne og Vandet” er stærkt inspireret af Strunge.

- Mange kunstnere er følsomme sjæle. Jeg synes, at der er noget befriende i at udtrykke sig om det. Og hvor farligt er det egentlig, at sige det ? Og som kunstner har man nok en mere følsom natur end en gennemsnitlig murerarbejdsmand.

Digtsamlingen

- Jeg kan fortælle lidt om digtsamlingen. De første er nogle af mine ældre digte, og i den første del er der noget klaustrofobisk i det, og byrummet omslutter meget. Og så er der en udviklingshistorie i det, hvor personen går fra i den første halvdel fra at være fanget i noget lidt negativt, og begæret er fanget i en boks. Og så er der den her udviklingshistorie…

Har du nogle favoritter ?

-Nej (latter). Det lyder måske lidt selvophøjet at sige det, men jeg har arbejdet så meget med digtene, at det har jeg ikke, for jeg har virkelig gjort meget ud af hvert digt. Men jo…”Hjemtur” det er for øvrigt også rigtig meget som Michael Strunge… men jeg kan ikke engang sige nøjagtigt hvorfor. Der er en fortælling i det, hvor man kører i den her bus. Jeg ønsker ikke, at mit personlige liv skal

være på den måde, men jeg synes, at der er noget meget smukt i et digt, hvor længslen bliver ærlig! Jeg-personen sidder i den her bus, og der er en længsel. Man har ikke den der pige, og så vil man bare gerne røre ved den der pige, og nej, det kan man ikke, og så må

man kikke ud af vinduet. Alle mænd kender det vel
– og alle kvinder kender det måske også.

Hjemtur

Himlen er et slør i dag
over bussens gule metalkasse.

Jeg sidder inde i farven
på vej igennem byens baner opløst af gasregnen
med en almindelig mandag og dens hviskende benzin
i mit væskende blod.

Jeg hænger som en sky i konstruktionens elektromagnetiske
natur og har lyst til at gribe pigen på det foranstående
sædes almindelige kulstof,
røre hendes forfinede arabiske hår,
man ser i stedet
ud af bussens glasfacade til dels for at føle
den lette stress og andre ting
jeg ikke hører til hos ses så let
i cyklisternes ansigter

Læs mere om Jesper Franck Larsen på hans
hjemmeside, www.jesperfrancklarsen.com

SMAGEN
AF STÅL
7/11
kunst

Esbjerg-pigen, der blev århusiansk forfatter

Af Sean Ryan Bjerremand

Esbjerg ligger lige ved Vesterhavet. Det flade landskab kan tit opleves blæsende, og ude ved vandet står bølgerne tit meget højt. Skibe kommer ind og ud af havnen – man er nået til Danmarks vestlige hjørne. Folk, der er opvokset i Esbjerg, vil kende følelsen af at stå ved vandet og kikke ud over bølgerne. Hvad gemmer der sig derude ? En tidligere statsminister har beskrevet, hvordan han sad ved vandet i Esbjerg og drømte om de ting, han skulle udrette, når han blev voksen.

Ikke mange kilometer fra vandet voksede Louise Lund Olesen, født 1994, op i et villakvarter i Esbjerg- bydelen Fourfeldt. Som lille var hun drevet af en livlig fantasi, og faktisk legede hun tit med sig selv, fordi hendes fantasi var meget original. Den dag i dag er fantasien en vigtig drivkraft for Louise Lund Olesen. For blot at tage et enkelt eksempel kan hun stadig godt lide at klatre i træer.

I dag læser hun religionsvidenskab på Aarhus Universitet og er blevet rigtig glad for det. Hun vil samtidig gerne fortsætte med at være forfatter. Altså have to spor – noget at falde tilbage på og samtidig bruge den passion,

som det kreative er for hende. Hendes debut kom allerede i 2014, da hun som blot 20-årig udgav børnebogen *Da Victor rejste til den 7.Himmel for at finde Bedste*.

Autodidakt forfatter - næsten

Louise Lund Olesen er i høj grad selvlært. I Folkeskolen oplevede hun tilbage i 2. klasse, at hendes kladdehæfte med en rigtig god stil om Zoologisk have blev stjålet, og at en af hendes klassekammeraters stil endte med at minde betænkeligt meget om hendes stil, som hun først rekonstruerede år senere. Hun blev af lærerne betragtet som en pige med talent for at skrive, og de opfordrede hende til at gøre noget ved det. Men Louise ønskede ikke at gøre, som de opfordrede hende til. Dels havde det sådan, at det skulle lærerne ikke bestemme, og dels havde hun i mange år en frygt for, at hvis hun delte sine skriverier med andre, kunne andre stjæle det skrevne og selv tage æren for det. Men i 9. klasse besluttede hun, at hun ville være forfatter. Og det har hun villet lige siden.

Louise fortæller, at hun har været til Åbent Hus på Forfatterskolen, men hun følte ikke, at det var det rigtige for hende. Det var ikke en skole for en børnebogsforfatter. Men et skrivekursus på Grundtvigs Højskole denne sommer var til gengæld nyttigt for hende.

- Jeg lærte et trick, som går på altid at skrive et eller andet. Kan jeg ikke lige finde på noget, så kan jeg altid sætte mig ned og skrive *jeg ved ikke hvad jeg skal skrive*, og det der så sker er som regel, at så kommer der noget ned på papiret, fortæller Louise.

Nysgerrig

Louise fortæller, at hun som person er yderst nysgerrig og faktisk altid skriver på et eller andet, som måske ikke nødvendigvis bliver til noget i en bog, men på et eller andet tidspunkt kommer der noget. Men hvordan bruger hun sin nysgerrighed ?

- Altså, man skal ikke undre sig, hvis jeg sidder og kikker lidt i bussen. Så sidder jeg og iagttager mennesker, fortæller Louise Lund Olesen, der blandt andet fortæller om en mand, der stod med tre kanariefugle på skuldrene, og så var der også en fugl på hans hoved. *Hvorfor det* ? tænkte hun. Og så kom der en historie frem i hendes fantasi.

Louise skriver i øjeblikket på en ungdomsroman og skriver sjældent digte. Hun medgiver dog, at rådet om altid at være i gang med et eller andet skrivearbejde i højere grad gælder romanforfattere end digtere.

Samarbejdet med forlaget Mellemgaard og publicity i det daglige.

Nu kan jeg se, at du har fået din bog udgivet på Mellemgaard. Hvordan var din oplevelse med dem ?

- Altså, nu ved jeg godt, at det er et forlag med et blandet ry. De udgiver jo rigtig mange bøger ved at tage chancen

på forfattere, som ikke før har udgivet noget. Men de var flittige til at sende min bog til for eksempel anmeldere, så jeg føler, at de har hjulpet mig meget. Der er også en rigtig redigeringsproces og korrektur, og det er vigtigt for mig at få med i denne forbindelse. Jeg fik også arrangeret oplæsninger via Mellemgaard, fortæller Louise Lund Olesen og tilføjer, at hun deltog ved Børnenes Bogdag i Århus i 2015. Hun føler, at det beløb, som hun måtte betale, var godt givet ud. I hvert fald som debutant. Hun medgiver, at det som studerende er svært at betale for en udgivelse, hvis det er udover den første.

Louise Lund Olesen fortæller, at man skal vide, at der er stor konkurrence - og fordi man har udgivet noget på et forlag, er det ikke en garanti for succes. Foruden anmelderne og de arrangerede oplæsninger måtte hun selv ud og reklamere lidt for bogen. Og det gjorde hun så.

- Jeg kontaktede lokalaviser og var også rundt med flyers, fortæller Louise Lund Olesen. Louise har også en hjemmeside, hvor hun blandt andet deler gavmildt ud af gode råd til forfattere.

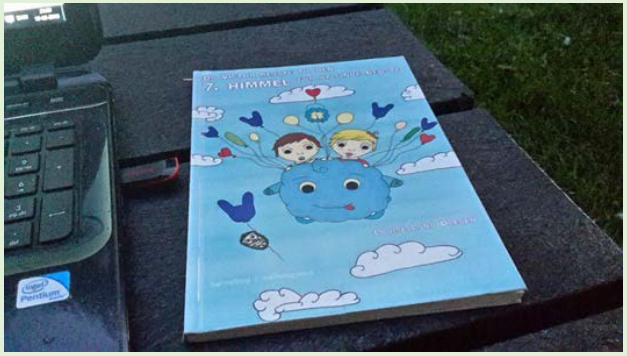

Bogen

For Louise Lund Olesen kom inspirationen til bogen fra en stil , som hun skrev i 2.g. om sorg i børnehøjde. Hun har selv brugt bogen som en del af bearbejdelsen af sin egen sorg over sin oldefars død. Barnlig fantasi kan anvendes i det at ville kapere en elsket persons død. Louise ønsker selv, at det hun skriver kan virke konstruktivt på andre mennesker, om ikke andet så for en periode, og hun fortæller, at hun forældre til børn har berettet om, hvordan deres børn har kunnet bruge den i deres egen sorgproces over bedsteforældre og oldeforældres død. Da hun fortæller mig om dette, sidder jeg og tænker på dengang, jeg som 32-årig skrev et digt til min nyligt afdøde morfar. Det digt var

også præget af masser af barnlig fantasi. Jo – Louise har en pointe, ingen tvivl om det.

For en mand som mig, der ikke har børn, er det positivt grænseoverskridende at gå i gang med en læsning af Louises bog. Allerede coveret, som Louise selv har tegnet, der viser to børn – Victor og lillesøster - i en flyvende sæbekassesky på vej op i himmelen. Det får helt ærligt talt feel-good-stemningen frem i mig. Sæbekasseskyen har et eventyrlystent blik i ansigtet, og de to børn sidder med ansigtsudtryk, der virker som om de tænker dels ”fedt!” og dels ”shit, der er langt ned!” Sæbekasseskyen har balloner spændt fast til sig, og nogle af dem er formet som hjerter.

Victor vågner en morgen, og han kan ikke finde ud af, hvad klokken er. Han har ikke lært de helt svære med når viseren viser kvart og sådan. Han går ind til sin mor og rusker i hende. *Moar? Hvornår kommer Bedste* ? Jamen, Bedste er jo flyttet op til den 7. himmel. Han kan ikke helt forstå, at han ikke skal møde hende igen, for godt nok ved han, at de i sidste uge sagde farvel til Bedste i kirken, men det plejer jo at være ledsaget af et ”på gensyn”. Mor må så fortælle ham lidt om, at når mennesker bliver gamle, så kommer der et tidspunkt, hvor de går i stå lige som et ur, og så skal man sige farvel, lige som de gjorde ovre i kirken. Nu er Bedste så oppe i himmelen. Victor kan simpelthen ikke forstå, at han ikke bare kan rejse op til Bedste. Hun skal jo lære ham klokken, det nåede hun jo ikke helt, inden hun *gik i stå*, som mor har beskrevet det for Victor. Og nu går han i gang med at bygge en sæbekassesky, eller det vil sige: Han går først rundt til naboerne for at få hjælp med brædder og søm, hjul og et rat. En kunstner hjælper ham med blandt andet noget blå maling, en mund og nogle øjne til sæbekasseskyen, og så har Victor alt, hvad så han skal bruge.

Godt så. Nu bliver der savet og hamret og banket, og efter lidt afsluttende hyr med at kompensere for de alt for små vinger ved at sætte balloner på sæbekasseskyen er han klar til at tage op til Bedste sammen med sin lillesøster. Wroom!

Undervejs møder de drager, kængurustylter og meget mere – der er jo også 6 himle på vej mod den syvende. Der møder de en masse, små babyer med vinger, som alle dem, at det jo ikke rigtigt kan lade sig gøre for hende at komme ned til dem igen, for nu er hun jo en engel med en opgave i himmelen. De skal bare mærke efter, så vil hun være hos dem i hjertet. Men nu skal de tage hjem til deres mor, inden hun bliver bekymret – hun savner dem jo nok. Bedste lover, at hun nok skal vinke til Victor og lillesøster, sind**.** Hjem til mor, som har cornflakesene klar til dem. Sæbekasseskyen gemmer de i skuret. Det er nok ikke så godt at fortælle mor hele historien om, hvad de har lavet.

Kiss me

Gadernes Vinger

Mine lemmer skulle sprænges til ukendelighed
ved mødet med deres indrammede øjne
og et sprog af fordomsfuld fordømmelse.

Mit liv blev en løgnagtig dans
et afsæt ind i tomme nætter
der forvandlede mig til et svagt dyr.

Jeg sendte beskeder på tværs af universet
men havnede alle forkerte steder
og livet blev umærkeligt, ikke lettere.

En dag kastede jeg mig i en skjult flod
og flød med til en fremmed bys lys
hvor vinden løb igennem mig.

Jeg opdagede en usynlig sol
banke som et ustoppeligt hjerte
i menneskemassens mangeartede natur.

Igen og igen overrumplede tiden mig
i gadernes gamle vinger
fløj uendelige farver og dyr.

Jeg glemte alt i den nye bys lys
blev et med vinden,
mødte en pige med birkeøjne.

Igen og igen overrumplede tiden mig
i gadernes vingers' frembringelse
fløj uendelige farver og dyr.

Jeg mødte let det uforhindrede og timer
af sammengribende ideers sammengriben
endte, i et ukendt nyt sprogs ord.

Igen og igen overrumplede tiden mig
i gadernes vingers' virkningsfuldhed
fløj dyr og farvers' illumination.

Byens Lys

Byen er en kusse
med smertende ribben
af beærede tilskuere
der sidder gemt væk.

Den falder langsomt
gennem vejbanernes vat
med drivende render,
kæber, kindtænder og asfalt.

Den pisker selv langsomt
det gennemtrængende grå,
og kan næsten smages
i luften som gammel røg.

Og det du er falder
som ensomme orme

som gyldne regndråber
over alle byens
rådbygninger.

Det du er driver i gadernes
tang og rammer murene,
flyder glinsende og hvidt
med alle byens forelskede
børn.

Som et hult bryst af
lys ved sølv og sod
og åbne blodbaner,
ser jeg det din krop er,
ser jeg?
det
din krop
er…

Den 39-årige Mariager-forfatter Mikkel Grøn arbejder på en essay-samling. Vi har fået tilsendt første afsnit, og det er faktisk rigtig sjovt og finurligt. Et skriv, der får superhelte til at arbejde sammen på at sikre det godes sejr. Her blot et lille uddrag.

Krig starter med at idioter marcherer, fred starter med at elskere danser. Der findes Guder og superhelte, der opfatter verden som et skakspil. Men hvad hvis de blev sat op imod hinanden for at kæmpe imod hinanden på alle tænkelige måder. I en fremtid der er et fortidslevn, så langt ude i fremtiden, at det er fortid. Det var fordi det var en dag hvor verdens ammestuehistorier og tro skulle fordeles. Guderne havde sluttet sig sammen, fordi der var skabt så mange historier om fiktive væsner, at de selv var blevet en slags fiktion. Før bigbang havde været der, havde der kun været Guds finger tilbage, til at samle dette univers fra et andet univers i et punkt med absolut tyngde absolut masse. Fra dette punkt af næsten ingenting var universet blevet skabt i et kæmpe brag. Fra et andet boble univers ved siden af, blot ved, at Gud løftede en finger.

Superhelte er skabt af mennesker og Guder eksisterer, hvis mennesker tror på dem. Alt er skabt i en rus af de ideer hvorfra alt eksisterer. Alting starter i tanken og fordi vi er intellektuelle kan vi beskrive verden og omforme den. Forandre de ideologier der danner grobund for de regler, der er fundamentet for det samfund, vi lever i. Vi lever en tid der mangler en historie til at beskrive de visioner, der er som nattens juveler spejlet i drømme. Guderne havde samlet sig i Valhalla for at kæmpe imod Superheltene ikke med våben, men med klogskab og viden i en intellektuel kamp, som de var blevet tvunget til at kæmpe som gladiatorer, der var blevet tegnet et bræt op over de evige jagtmarker hvor de stillede sig op som levede skakbrikker. En dværg med et træben og kun en hånd gik omkring og skrev seancen ned.

med forfriskninger og solgte girafblod og hvalkiks til at dyppe deri. For hver gang han solgte noget hev han op i blusen og rullede med maven, hvorpå der stod med en hel tatovering. Gud er stor Batman er større. Han var rimeligt beruset og ud af munden på ham kunne man lugte duften af gammelt vin fra nye flasker. Han solgte også grøn honning fra de bistader, der var fuldt af den nektar hallucinationer er skabt af. Den var så berusende, at de elvere der drak af den, kunne kontrollere deres ringmuskler så perfekt, at de kunne spille nationalsange med prutter, som var de smukke salutter. Som er det svar Guder kommunikerer med, når de skal svare de bedende troende. Jo mere kål man spiser jo mere religiøs bliver man. Faktisk er det at avle jorden med rødkål en større tilbedelse af Gud end at købe afladsbreve. Den sved der pibler ud af panden på det arbejdende folk har engang været Odins tårer og den krop der er hylster for vores sjæl er lavet af det stjernestøv, der engang er slynget ud i universet fra de første sole. Den hjerne, der gemmer vores drømme er fra de meteorer, der er dalet ned og har ramt vores forfædre i skallen. Jeg tænker, derfor er jeg. Hvis jeg kunne ville jeg plukke stjernerne til dig, folde dem i en buket og give dem til dig som en gave. For at du selv kunne kaste dem på himmelen, for at lave dine egne nye stjernebilleder.

1:

Den
Tykke
Kvinde
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Står
Og
Græder
En
Stille
Tårer
Mens
Scenelyset
Blænder

2:

Den
Tykke
Kvinder
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Står
Som
En
Dråbe
Nærvær
Når
Lykken
Smiler

3:

Den
Tykke
Kvinde
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Græder
Inden
I
Mens
Endnu
Et
Digt
Er
Skrevet

4:

Den
Tykke
Kvinde
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Ligger
Så
Stille
Inden
I
Men
Hun
Lever
Endnu
Selv
Om
Lykken
Smiler

5:

Den
Tykke
Kvinde
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Blev
Slæbt
Langs
Gangene
Bogstaveligt
Og
Tyngden
Derfra
Sidder
I
Mig
Når
Ordene
Danser

6:

Den
Tykke
Kvinde
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Griber
Mig
Når
Ensomheden
Åbner
Sine
Porte
Og
Jeg
Må
Lade
Den
Slankere
Kvinde
Smile
Fra
Spejlet
For
Ikke
At
Lade
Hende
Vinde

7:

Den
Tykke
Kvinde
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Der
Ikke
Kunne
Tale
Og
Blot
Kiggede
Ind
I
Væggen
Er
Borte
Men
Hun
Ånder
Stadig
En
Smule
Når
Jeg
skal
åbne
mine
ambitioner
og
håbe
jeg
kan
leve
op
til
dem

8:

Den
Tykke
Kvinde
Fra
Den
Psykiatriske
Afdeling
Har
Grædt
Så
Mange
Tårer
At
Blot
Tanken
Derved
Gør
Mig
Ør
Og
Jeg
Må
Se
På
Mine
Udgivelser
For
At
Kunne
Tackle
Det

viva arctic darkness

the viles pile
up and another
sunray undone
I crawl on your makeshift
floor, viva!
arctic darkness that floods
your post-war
emergency storage
I am crackling paint
on the walls
of evacuated
car parks, viva!
this imitated
apocalypse
you´re all like: "hey!
I thought life was shit
ten years ago!"
and then something about
justice being the nasty goo
dripping from the face of
illusion

(arctic darkness makeover)

the garden of here

another beginning
and daffodils surround
the garden of here
I´m putting the puzzle
back in the worn box
throwing my tentacles
around a moment

the thrill of watching
dewdrops flock around
the edges of
the clover, movement
and tranquil tears

beginnings and gardens
I held the hands
of biscuity
Golden Ornaments:
present tense

bar

a solid bar covering
the conversations
we haven´t had yet
(//////////)

I can´t read your thoughts
anymore
but I can scrape

(solid bar:
dirt on the lense)

and every day my
indescribable against your
sheets of paper
see you
in the weightless
aftermath of a sentence
headlessly awaiting
another

Godt du kom, mor!

Fuldrikker

Jeg sidder her og vugger
I mit eget beskedne skiw
Lidt som en mindre jolle
Helt uden motorbåds-riv
Jeg nærmest sejler for vinden
Hvor-end den blæser hen
For jeg ved af gammel erfaring
At jeg blæser hjem igen

Så kan det ske at andre
Har sat lidt større sejl
Ud over at have motor
Og en masse andet gejl
Og der ud over passerer
Måske en fuldrikker forbi
Som vugger tungt i vinden
Og søger at finde sin sti

Det koster at laste voldsomt
Og ofte er lasten tung
Ka' være så svær at bære
Når rikken ik' er helt ung
Jeg læner mig langsomt tilbage

Og lader de andre gå
For jeg nyder den lille blæser
Jeg igen har fået på

Round, brown

Round, brown
Embedded in water
Standing still
Fixed position

Slowly changing
The direction
Slowly changing
Focus distance

At the point
Another pair
Similar, blue
Look down at her

Evening mist

The mist close the day
Growing up from the bog
Covers anything in grey

Brings water to cheep
When the night has gone
They lick the weeds

Bringing silence to the mind
Still also bringing
Voices of strange kinds

Witches and trolls time
Scary wisdom
Teasing the mind

Hold on

Late evening lesson

One evening late
I sat on a bar
Alone
Took care my heart
Took care my thirst
Nothing but that
Right on my own

A pretty drunk man
Reeled towards me
Alone
Carefully walking
Slowly talking
Unrecognisable words
Right on his own

He climbed the stool
Right beside me
Sighing
His old Goose-skin
Had seen better days
His shirt unbuttoned
Down his chest

He smelled right like
Two bottles of Jack Daniels
Heavily
His breath turned on
Sounding like some sixty
Blue Northstates –
Every day

He looked at me
With his blood-shut eyes
Surrounded
By old worn skin
Scarred and furrowed
His red blue nose
Pointed at me

“My very good friend
Let’s have a pint
Oh key?
A toast to us
Cause we are lost
In this strange world
We’re on our own”

He ordered three pints
And drained one off
Fast
Then looked at me
“Have you ever been
Really that pissed
That you cannot walk?”

“No” I replied
“That’s bad my son”
He said
“You aren’t really drunk
Before you have sunk
Down the floor
And cannot float

Cause the wind blows hard
Cause the waves to high
For you
Not even fixed grips
On table legs
Can save you from
Rolling the waves”

He looked at me
Drained number two
Fast
Climbed down the stool
Carefully he reeled out
“Toast, you strange guy”
I lifted up my pint

Isaan Inter, Lang Nam

The hovering waitress

Take the Sky Train to Phaya Thai
And cross the street towards the big
Victory Monument but not as far as that
On your right hand you soon will find The
street Lang Nam, turn to the right Walk
on the pavement, do nothing but that

Cross a small soi, it has no name
On your right hand, few metres ahead
You find the best restaurant in B double K
Il Maestro the shy, and his pretty wife
They run this place, it's half their life
Without any doubt, the best one I say

If you are lucky then you will see
A Thai beauty, and you may be
That fascinated, as it happened to me

Because she hovers, she does not walk
And with a smile so mildly cross
Round this small place and serves the food
That delicate, that hot, that sweet
Complete opposition to Lang Nam street
An environment that is really no

And she has followed Le Chef, his wife
May have become a part of her life
How else could she hover around like this?
Always a smile, a mildly smile
Just like an angel; your eyes don't lie
Complete opposition to Lang Nam street

And if you go to B double K
Follow this guidance and you may face
This marvel, beauty, an angel, maybe?

Sister Patience

Sister Patience sits at me
Keeps the beast calm

Distant persons holding hands
Strange kind of charm

Balanced awkward tiredness
Sponge a hungry mind

Furious electric waves
Soundless, steady fight

Sister Patience sits at
me Tries to keep me
calm

Caramel mocchiato

Inter Mezzo

There she is
Wearing her white dress
Damping hot
Her white dress
Keeps her body warm
Her white hat
With the brown ribbons
Shades the sun
Tasty she is
As I slowly utilize

Her well-made body

En onsdag i august sad jeg med Niels Østergaard på Løves Bog- og Vincafé i Århus. Vi kikkede lidt på hans indsendte digte, og han fortalte mig historien bag nogle af dem, og det gjorde digtene meget levende for mig. Herfra opstod idéen om i hver udgave af Reflex at bede en forfatter om at fortælle historien bag sine digte.

Sean Ryan Bjerremand

Niels Østergaard fortæller:
"Fuldrikker" er skrevet i 2015, efter frokost på Fur Bryghus. Stedet kan bestemt anbefales, ikke kun på grund af det uhyre velsmagende øl, men bestemt også på grund af en perfekt frokost med de bedste fiskeretter, jeg længe har fået.

"Round, Brown" er skrevet i Bangkok lufthavns afgangshal, hvorfra jeg skulle videre og efterlod min kone der for nogle dage. Det var svært at rejse videre den dag - og afskeden belastede nok os begge på samme vis. Stykket er titelstykket til en samling af samme navn, der handler om savn og afsavn - tristesse med videre.

"Evening mist" er fra en større samling, der tager udgangspunkt i det noget specielle forhold, at der i stenalderen har boet mennesker netop der, hvor vi har vort hus. Efter regn bliver der altid blottet et pænt antal røde flinteflækker, og nå vi graver have, kommer der gerne en del op også. Denne flintesmed, der holdt til der dengang, vær særlig glad for rød flint, for det er næsten udelukkende rød flint, der findes. Jeg har nu fået 2 samlinger af en trilogi på plads. Den tredje snurrer stadig rundt i hovedet på mig - men den vil ikke ud endnu .

"Hold on" er fra en samling om øl - de forskellige stykker bygger på udsagn om øl, koblet op i en række små stykker lyrik med hver deres lille historie eller eventyr. Jeg er fascineret af eventyr, og her havde jeg muligheden for at dyrke det. "Hold on" rummer også en lille række kontrapunkter, hvor jeg går tilbage til virkeligheden som siddende ryg mod ryg med min kone på en bakkeryg - som billeder morgen, middag, eftermiddag og aften. Disse små kontrapunkter finder jeg giver historierne et helt andet liv, da de 2 virkelig fremstår som kontrapunkter. - Det var sjovt at skrive denne samling -

"Isaan Inter" er en tidligere restaurant på Rang Naam i Bangkok. Da jeg gentagne gange har haft projekter i Thai, har jeg ofte været i Bangkok. Denne restaurant var min langt foretrukne, og jeg fik et godt forhold til værten og hans ansatte. Restauranten er som nævnt lukket, men på den anden side af gaden ligger "Tiida Isarn" restauranten, der er næsten på højde med "Isaan Inter" - i dag finder jeg "Tiida Isarn" er den bedste traditionelle restaurant i Bangkok.

"Sister Patience" er lavet i sjov og som en opfordring til min kone.

"Caramel mocchiato" er skrevet efter et besøg på en kaffebar i Bangkok ved Phaya Thai Sky Train Station. Min kone og jeg sad en formiddag og fik kaffe med en ganske velsmagende kage til - og så kom stykket bare. Jeg skrev det først på en serviet - i øvrigt er navnet på kaffen stavet forkert; men sådan var det nu lige der.

SMAGEN AF STÅL
WHISKY
kunst

Eagles

I, too, was young once
I, too, had dreams
My dreams were young potent birds
Gliding over the mountains
Over the sea
And into space

I still hear them time and again
I still see them
My dreams are now old prudent birds
Looking over the mountains
Over the sea
And into space

I hear young eagles scream again
I see them again
Your dreams are young potent birds
Gliding over the mountains
Over the sea
And into space

UDELUKKENDE FORTABELSE.

Fortabt
i et månelandskab
langt borte
fra jorden.

Langt borte
fra
solens livgivende varme.

Et knusende slag
sendte mig ud
i det ydre rum.
Hvor kun stilhed høres.
Hvor kun tomhed mærkes.

Ene træder jeg min gang
på splintret glas.
Gennem det tomme rums
vanvids-kalejdoskope
af grufulde syner.
Færdes
i et spejl- og skyggekabinet,
rædselsvækkende gru;
børn ofres i hadets krige …
Uskyld tolereres ikke.
Frygten ser kun skyggerne;
stadige vrede trusler
at hade hårdt mod hårdt …

Spændt ud
i et goldt sceneri
øde-læggende kulde.
Intet levende væsen
ånder her.
Intet liv – ingen vækst.

Kun et skyggeland,
dybe hævnkløfter og
kæmpe aggressive kratere
af svigt.
Holdt for nar.
Forrådt.
Forladt.
Glemt.
Lukket ude.

En enkelt ensom stjerne
blinker
i et natsort uendeligt himmelrum.
Afgrundsdybe flænger
i mit døde hjerte.

Fortabt -
et sted, hvorfra ingen vender
tilbage.

Uden kærlighed -
udelukkende fortabelse.

RÆDSEL.

Smerten er et oprørsk land,
hvor solen aldrig står op,
mareridtenes hjemsted.
I det forrevne bjerglandskab
gemmer de grufulde syner sig
i bitterhedens mørke,
hvor forurettethed gror som høje
slyngplanter næret af en regnfuld
misundelsens tåge, som dækker de øde flade
sletter
nedenfor bjergene
med de kolde sne-tinder.
Gråd og klage er nattens musik
i vredens øde egn.
Her regerer hadet,
og denne konge kræver alt
af sine undersåtter.
"Elendighed og tomhed"
skriger gribbene,
når de har endt deres festmåltid
og forlader de ribbede lig.
Her kommer nu kun
de fordrevne onde ånder,
deres fristed findes på dette sted.
Blandt krigshærget usselhed
på tåbelighedens slagmarker
danser de deres spøgelsesdans.

MODLØS.

Silende strømme så
tunge dråber.
En vandring,
der ingen ende vil
tage.
Natten er lang,
du evner knapt
at drømme
om morgenens trøst.
Ørkesløse skridt
næppe hørlige under
en grå
og dunkel himmel.
Blytunge dråber
falder støt
som piskeslag
på den sorte jord.
Søvngængeragtigt;
ikke sovende,
ikke vågen
følger du strømmen.
Bliver sort som den
og opløses i den
stride silende regn.
Forsvinder ind
i natten
ganske
modløs.

Dråbens tale

Jeg er kommet langvejs fra

fra en tid der ikke længere eksisterer
og nu er jeg her - og ser på morgentrætte ansigter
som jeg har betragtet hele vejen ned fra himlene

men nu er vi altså du´s

Hvorfor være så gnavne?

Sig hellere: ”Hvem du er, er ligegyldigt
velkommen, kom ind i min sfære.”

Jeg er en lille dråbe i et stort ocean af forskellige mennesker
og snart er jeg væk igen

Snart er jeg igen himmelfaren
og en dag skal jeg vende tilbage hertil

Fra før bjergene skabtes, var jeg
og jeg vil altid være her men nu siger jeg farvel for nu.
Husk det altid:
” Hvem du er, er ligegyldigt

Velkommen kom ind i mit skulderklap "

Dryp
Dryp
Dryp
Dryp
Dryp
Dryp
Dryp
Dryp

Dryp

Du behöver inte sakna mig

Jeg vil gerne skrive det digt, du ønsker, om dette fantastiske, timelange kram –men det er svært at få alle de fine ord sagt. Det må ikke blive alle de fine ord, som alle andre bruger.

Jeg savner dig, når du ikke er her - og alligevel kan jeg hele tiden mærke dig. Mærke alt hvad dugiver.

Vi står i din stue og du er træt af at der mangler 13 centimeter. Godt så. Op på en skammel ude på badeværelset og dine 1,68 m. forvandles til 2 meter – og jeg er pludselig meget lille og føler mig behandlet som det sødeste i verden. Jeg læner mit hoved ind mod dig og kysser din barm. Det er så smukt.

Jeg tager dig i hånden og nusser dine fingre ”jeg vil altid være der for dig – uanset hvad der sker. Du skal ikke være bange”

Verden er så alvorlig, men når jeg er sammen med dig – verdens stærkeste, sjoveste og sødeste pige – er det noget helt andet.

Med dine arme kunne du løfte Grand Canyon
med dit smil kunne få en rotte til at følge en gammel dame over vejen.

Og jeg mindes, hvordan Poul Nyrup Rasmussen citerede sin far:

”Forstår du, min dreng. Der er altid noget, man er god til – det gælder bare om at finde ud af, hvad det er man er god til.”

Vi drikker noget vin, får noget god mad og når bare vi deler vore tanker og har det sjovt, er alting godt.

Livet eksisterer, og drømme med.

Verdenshistorien udvides hele tiden med et lille vers, og i løbet af en lille time i din stue og på dit badeværelse enes vi om, at hver dag tæller og at hvert passerende øjeblik skaber sin egen prosa og sine egne metaforer.

Du behøver ikke savne mig – og jeg vil prøve på ikke at savne dig, men det bliver vist lidt svært.

Lad mig slutte med at skrive nogle ord til dig på dit eget sprog:
Du behöver inte sakna mig - puss och kram.

"Mor! Skal vi ikke rejse til Kamerila i morgen! "

Mulle, 4 år

Forfattere og kunstnere, der deltager i dette nummer af Reflex

Peter Albrechtslund

61 år, deltager i Reflex for tredje gang. Var senest med i nummer 33. Peter er meget inspireret af John Lennon og har en lang karriere i rejsebranchen bag sig. I 2014 gik han på pension og har i dag mere tid til eksempelvis lyrikken og bogprojekter.

Helle Bengtsson

Født 1963. Har blandt andet udgivet digtsamlingen "Er du lykkelig bag facaden? "- en samling digte om livet, om det at være deprimeret, om parforhold og venskaber. Men også om at påskønne glæden i de små ting. Debutant i Reflex.

Sean Ryan Bjerremand

Født 1977. Deltager for 14. gang. Senest med i nr. 34. Har tidligere udgivet e- bøgerne ”Yeah! Yeah! Yeah!” (2014) og ”How Are You?” (2014) gennem saxo.com og bidraget til antologien ”Hov! Vent et øjeblik". Ansvarshavende redaktør for Reflex.

Martin Bæk

Født 1979 og deltager i Reflex for tredje gang. Skriver tit reflektive digte over livet og dets skrøbelige og drømmende facetter, men til tider også spontane lejlighedsdigte. Begge genrer ses i dette nummer af Reflex.

Mikkel Grøn

Født 1977. De mange undergrundsshows, han har optrådt med i forbindelse med blandt andet Poetklub Århus, har bestået af traditionel oplæsning, impro- lyrik og projekter med musikeren Eyefix. Mikkel Grøn har tidligere udgivet 3 bøger og var senest med i nummer 33. Deltager for 15. gang.

Nete Krøll

Jeg bor i Brøndby Strand hvor jeg henter en stor del af min inspiration. Ellers er mine inspirationer som oftest kvindeliv, musik og tanker om poesi. Ud over det skriver jeg socialrealistiske noveller. Nete deltager i Reflex for niende gang og var senest med i nummer 32. Især Tove Ditlevsens lyriker er et forbillede.

Jesper Franck Larsen

Deltager i Reflex for anden gang. Har skrevet digte siden teenageårene og udgav i vinters bogen "Gaderne og Vandet", med digte stærkt inspireret af Michael Strunge. Du kan læse meget mere på hjemmesiden www.jesperfrancklarsen.com

Luchessi Montecillo

Født 1984. Alsidig inden for blandt andet poesi, tegning og design. Hun er aktiv på flere fronter i Aalborgs kulturmiljø, både som udøvende og formidler, og er medlem af 9000 ORDs aktivistgruppe. Var senest med i nummer 34 og deltager for 14. gang.

Søren Skogstad Nielsen

Debutant i Reflex. Har skrevet en del digte igennem årene - et par noveller og nogle fagbøger. Ud over at novellen
'Den dag Assurandør Enrico Ernst bed en betjent' har været bragt i Politiken engang, har jeg publiceret digtsamlingen: Billeder fra Bagerste Række i marts 2014 på Forfatterforlaget Attika.

Connie Anette Nordholt

Aktiv i det aarhusianske poetmiljø siden 2002, og er siden 2012 også historiefortæller med bl.a. egne livshistorier. Cand. mag. i dansk, engelsk og dramaturgi og initiativtager, underviser på HF-niveau og vært til Lytteriet på Godsbanen med fokus på livshistorier. Var senest me i Reflex i nr. 34 og deltager for tredje gang.

J Nyd

54 år, begyndte på det hedengangne digte.dk, og poetklubber i Aalborg og Aarhus. Medlem af 9000 Ord. Poetry slammer under navnet Jan Nygaard. Skriver meget bredt. Ansvarshavende redaktør for Reflex fra nr. 1 (2008) til nr. 30 (2015) og har bidraget til alle numre. Medlem af redaktionen.

Maja Ravn

22 år og debutant i Reflex. Debuterer i dette nummer af Reflex. Hun studerer Dramaturgi på Aarhus Universitet, og har i mange år været aktiv i både det fynske og århusianske digtermiljø med digte om kærlighed, smerte og ungdommens udfordringer.

Søren Gehlert Schmidt

Søren Gehlert Schmidt er født i 1971 og har udgivet 2 digtsamlinger, senest "Digte kan man jo ikke snakke med nogen om" (saxo.com). Han skriver også tekster til musik og borer huller i sproget et snedigt sted mellem melankoli og anarki. Deltager i Reflex for tiende gang og var senest med i nr. 32.

Anni Birgit Sørensen

53 år og deltager for 18. gang i Reflex. Var senest med i nr. 34. "Jeg forfatter digte, aforismer, sange og kortprosa som hobby, da jeg er førtidspensionist p.g.a. en kronisk lidelse; fibromyalgi, der desværre nedsætter min arbejdsevne meget. Tidligere har jeg haft en hel del varierende arbejdserfaring indenfor forskellige brancher, men er primært uddannet som boghandlermedhjælper. Jeg har studeret ved Århus Universitet." Læs mere om hendes danske poesi på hendes hjemmeside.

Kell Ivan T Thygesen

Kalder sig for Mikaelkunstner. Mikaelkunsten fordrer et socialt engagement og et levet liv (gammel sjæl), og derfor sker en offentlig debut ofte i en ret sen alder. Kell skrev sin første tekst til offentliggørelse som 53-årig i 2006. Han har været med i alle numre og medlem af redaktionen stort set lige siden det første nummer af Reflex i 2008.

Jørgen Wassilefsky

Født 1943. Boganmelder, digter og forlægger gennem sit forlag Spanggaard Art. Aktiv networker på Facebook gennem gruppen Forlaget Spanggaard Art v/ Jørgen Wassilefsky. Har udgivet digtsamlingen ”Landet bag ordene” i 2012, med kunstneren Hannah S. bogen: ”Reb trækker storm” i 2013. 2014 etablering af forlaget Spangsgaard Art. Startede op med sin egen bog: ”Opoponax”, og siden blev det til en række udgivelser. 2015 udkom digtsamlingen ”Skygger flakkende”, som har fået gode anmeldelser.

Deltager i Reflex for syvende gang og var senest med i nr. 34.

Niels Østergaard

Født 1954. Har skrevet lyrik siden teenageårene, men i særlig grad siden 1997, hvor det er blevet til et antal sammenhængende værker og en masse enkeltstående stykker, næsten udelukkende på Engelsk. Noget er der sat musik på, bl. a. af Franz Horwath. Et stykke, Giants om tildannelsen af dolomithorstene ved Ao Nang i Thai, har Marlene Munk malet en række billeder til. Skriver stadig på Engelsk, men er inde i en periode, hvor der skrives meget på Dansk. Mange af disse stykker sætter han selv melodi på. Inspirationen hentes typisk i dagligdagen hvad enten det er vejret, tilfældige møder, smuk natur, rejseoplevelser eller andet.

Deltager for tredje gang, forrige gang var nr. 34.

Mellem 1969 og 1993 skrev Dan Turèll i alt 87 bøger i vidt forskellige genrer og af vidt forskelligt omfang.

All Time Greatest Hits indeholder et udvalg af de allerbedste tekster fra hele Dan Turèlls omfangsrige og mangfoldige forfatterskab, fra de første privattryk og undergrundsudgivelser over de store skrifteksplosioner, kulminerende med *sekvens af Manjana* i 1973, gennem syre- og dåsedigte til hovedværket *Karma Cowboy*, over fortællinger, medie-montager, trilogien af Storby-digte fra 1976-77, og frem til de sidste års fortættede digtsamlinger om Alt og Intet.

Udvalg og efterskrift ved Asger Schnack.

"... som et første og gyldigt kendskab til denne produktive og bløde maskine, er dette udvalg ideelt. Man griber sig i at ønske, at man aldrig havde læst et ord af ham, at man havde hele forfatterskabet til gode."

– Per Højholt

"... et forbilledligt loyalt og komplet portræt af forfatterskabets elektriske mangfoldighed."

– Lars Bukdahl

ISBN 9788702187700

Falling 153945
9 7887 149,95 0 >

DAN TURÈLL ALL TIME GREATEST HITS

DAN TURÈLL

DIGTE OG TEKSTER I UDVALG 1969-1993

ALL TIME GREATEST HITS

GYLDENDAL